

ישיבת המתמידים "מאור שרגא" בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א רמת ויז'ניץ חיפה

בס"ד

אלול תש"פ

פרשת "כי תצא"

"כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ד' אלקיך בידך" (כ"א י'). מפסוק זה נוכל ללמוד רמז למעלת צ' אַמְנִים בכל יום, כפי שהובא בספה"ק שאין אדם נקרא צדיק אלא אם מקפיד על ענית צ' אמנים בכל יום. "כי תצא" ר"ת כל יום תאמר צ'דיק אמנים, וכך תזכה שכאשר תצטרך לעשות "מלחמה על אויביך" היצר הרע, תעמוד לך זכות זו "ונתנו ד' אלקיך בידך" תנצחו ותכניעו תחתיד. וכיון ששוב לא יוכל להכשילך בחטא, ממילא תקרא 'צדיק'.

(וכל מאמינים – סלת מנחה)

*

"כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ד' אלקיך בידך" (כ"א י'). מדוע נאמר "כי תצא" בלשון יחיד? אלא בכוחה של **האחדות** כאיש אחד בלב אחד, מובטחים בני ישראל "ונתנו ד' אלקיך בידך" שהאויבים יהיו נמסרים בידינו.

*

"ובערת הרע מקרבך וכל ישראל ישמעו ויראו" (כ"א כ"א). "ובערת הרע מקרבך" לאחר שתזכה לבער ממך את הרע שבקרבך, לא תזדקק להוכיח אחרים בתוכחת מוסר, אלא "וכל ישראל ישמעו ויראו" יתעוררו מעצמם לעשות טוב, כתוצאה מהנהגתך השלימה. (נר ישראל – שטיפינעשט)

*

"הקם תקם עמו" (כ"ב ד'). "הקם" כפי מה שתעזור לחברך, "תקם עמו" כך תהיה לך בעצמך תקומה. (שפת אמת)

*

"לא תחרוש בשור וחרמור יחדיו" (כ"ב י'). הנה ידוע יוסף הצדיק נקרא 'שור', ו'חרמור' רומז על משיח בן דוד כמש"כ (זכרי' ט' ט') "עני ורוכב על החמור", וזה הפי': "לא תחרוש" לשון שתיקה, שצריך לא לישתוק מלהתפלל ולעשות מעשים טובים, ב'שור' רומז למשיח בן יוסף, וב'חרמור' רומז למשיח בן דוד, "יחדיו" להתפלל שיבואו במהרה שני המשיחין ב"ב אמן. (מאור ושמש)

*

"מוצא שפתיך תשמור" (כ"ג כ"ד). "מוצא שפתיך תשמור" ר"ת כמו "מלך שומע תפילה" היינו "אם מוצא שפתיך תשמור" – יהיה לך שמירת הלשון ולא תפגום בפיך, אזי יתקיים "מלך שומע תפילה" ותפילתך תתקבל לרצון, כי אדם הפוגם בפיו 'אין קטיגור נעשה סניגור', ולא מתקבלת התפילה ח"ו. (שארית מנחם)

*

"והיה מחניך קדוש" (כ"ג ט"ו). אמרו חז"ל (בר"ר מ"ב ג') 'אין והיה אלא לשון שמחה', "והיה" בכוחה של השמחה, "מחניך קדוש" יזכה האדם לקדושה. (תורת אבות)

*

"ושכחת עומר בשדה לא תשוב לקחתו" (כ"ד י"ט). רש"י: מכאן אמרו... שלפניו אינו שכחה. 'שלפניו' זה שידוע אשר לפניו, ונותן דין וחשבון לעצמו על מעשיו, 'אינו שכחה' מובטח לו שלא יבוא לשכחת השי"ת. (אור פני משה)

*

"ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים" (כ"ה י"ח). "ואתה עיף ויגע" אדם המתעצל בעבודת השי"ת בטענה שהוא עיף ויגע, סימן הוא "ולא ירא אלקים" עדיין חסר לו יראת שמים. (בוצינא דנהורא)

לעי"נ האשה החשובה מרת **אסתר ב"ר יעקב** דימנט ע"ה נלב"ע ח' אלול תשע"ה

בְּחֵדוֹ שֶׁל מַחַט

ע"פ ספר"י מוסר

"פְּתַחוּ לִי פֶתַח כְּחֵדוֹ שֶׁל מַחַט
וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם פֶּתַח כְּפִתְחוֹ
שֶׁל אוֹלָם."

אך כבר באותו הלילה נשמעו דפיקות נמרצות על הדלת. ר' שמעון זנק בקפיצה ממשותו. "מי זה יכול להיות בשעה כזו?" דאג. בפתח עמד הזקן מהבקר, מחיד.

זה התחיל בשעת בקר מקדמת. כאשר נגשר שמעון לפתח את הדלת, לא שער בנפשו מה יגרם לו העומד בפתחה. היה זה אדם זקן שהוריעו: "באתי לקנות את דירתך".

"באתי לבקר את החור שלי", אמר. ובלי לחכות לתשובה, צעד למרפסת הבית, אל חורו, תקע מסמני בחור ויצא. למחרת בלילה, שוב דוֹפְקִים, ובשעה מאחרת יותר. הזקן בפתח. הפעם נכנס כדי להחליף את המסמר שתקע אתמול. וכדי, מדי לילה, נכנס הזקן לדירה ויוצא.

ר' שמעון הנדהם השיבו: "את דירתי? מה פתאם? וכי חפץ אני למכרה?" "טעית אדוני, הדירה לא למכרה", סרב בעל-הבית בשנית.

אך הזקן דורש שוב ושוב את הדירה. רצה ר' שמעון לטרק לו את הדלת בפניו, אך לפתע נענה הזקן והציע כפשרה:

אחרת, אלא לצאת מפה. הזקן נצל את מצוקתו לקנותה אך רק במחצית משויה האמתי. או אז הבין ר' שמעון שהזקן לא היה משגע ולא טפוש. הזקן היה חכם וערמומי. דרך החור הקטן נכנס והשתלט על הבית כולו. והמפסיד מכל העסק היה בעל-הבית, אשר נשאר בחוץ, בלי כלום...

* * *

ספור זה הוא רק משל ורגמא לנו, הרוצים להיות טובים, לפעמים מחליטים, מנסים ו... הופ, לא מצליחים. אנו משתדלים לכוון בתפלה וזה לא מצליח, מנסים להיות ותרגנים ולקראת סוף היום - נשבר רים. אה, עלינו לדעת שאי אפשר בבת-אחת לשנות את הכל. במקום להתיר, אש, נחליט לכוון בברכה אחת, לפחות, בה נכוון היטב ובכוננתה נתמיד. וזו, הברכה בכונה, תהיה לנו פתח ותעזור לנו להוסיף לה עם הזמן ברכות נוספות וכך בעזרת השם גם נכוון בתפלות שלמות. אותו הדבר ממש גם במדת הוֹתְרָנוּת, וההתגברות על הפעס. קשה לנו לומר כל הזמן ועל כל דבר. קשה להחליט ולקום יום אחד כאדם חדש. אז אולי ננסה שיטה אחרת? נחליט ששעה אחת ביום אנחנו ותרגנים. ובשעה הזו, בקביעות ובהתמדה, נתן במאור-פנים ונתר בשמחה. או אז נצליח ביתר קלות לכבש את יצרנו הרע במשך זמן ארוך יותר ואת אט נקנה את מדת הוֹתְרָנוּת. דרך או-תם מעשים קטנים נזכה להמשיך ולעלות. החלטות אלו - יביאו לנו כוחות להצליח ולגדל.

הבטיחנו השם "פתחו לי פתח כחדו של מחט" וממנו, מחור המחט הקטן, ימשך לנו שפע של הצלחה: "ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אוֹלָם".

מה אנו צריכים לעשות? מה נדרש מאתנו לתת?

רק חור קטן. רק החלטה אחת של עשייה אמיתית, בחזק ובעקביות, וממנה, מגרגר קטן של טוב, נצמיח אילן של מצויים ומדות טובות.

אז הבה נתחזק בחור הקטן, שבוערות השם עוד יפתח לנו כפתחו של אוֹלָם...

(י.ג.)

בכל לילה דפק חזק בחורו, לא היה אכפת לו שהילדים התעוררו ונכו, שהשכנים המרגזים צעקו. הוא, באדישות, תקע מסמר, תלה כובע, הוריד, תלה מעיל וכך הטרוד באפן קבוע, במשך זמן רב.

ר' שמעון ובני משפחתו הפכו הבקורים למטרד של ממש. הלילות הפכו לסייט בגלל הזקן ומעשיו. ר' שמעון כבר הציע לו שיקנה ממנו את כל המרפסת, בתקנה שהלה ירגע קצת. אך גם זה לא עזר. מאום לא השתנה, ההטרדות מדי לילה נמשכו כרגיל. כך נמשך המצב הבלתי נסבל עד שר' שמעון נכנע והחליט למכור את דירתו לזקן. הוא ירע שאין לו בררה

"ובכו, אקנה ממך רק חור קטן, חור במרפסת ביתי. אשלים לה בעדו רבע משווי הדירה כלה".

ר' שמעון היה בטוח שדעתו של זקן זה משבשת עליו לגמרי.

"חסר דעה, המסכן", חשב. כמובן, הסכים בשמחה לעסקה המזדה, אך המצלחת.

"הנה אתו לה חור", שמח. יחד הלכו למרפסת, קרחו חור קטן בקיר ובו במקום שלם הזקן את הסכום כולו.

ר' שמעון היה באותו יום עליו מאוד. לבלם ספר על הזקן הכסיל ועל החור היפה שהודמו לו פתאם...